

ATIDARI LANGAI

Atidari langai į kiemą,
Kad išgaruotų praeitis,
Kur vaismedžių žiedai į purvą nubyrejo,
Kur sielos neguodė jokia mintis...

Atidari langai į žmones –
Į lenktyniuojančių praeivių skubančias minias,
Kad neužmirštumėm, jog vėjai pėdsakus užpusto,
Kad alkani vilkai sudrasko laisvas kaimenes...

Atidari langai į tolį,
Kad pamatytumėm, kur baigiasi būties diena,
Kur pradeda žydėti anų kraštų nepereinami sodai,
Anų kraštų naktis žvaina...

Atidari langai į skaidrią šviesą,
Bet juodos sutemos užvaldo kambarius visus.
Kiekvieną piktą judesį ir skaistų polėkį
Vienodai gaubia negyvenimas baisus.

DIENOJANT

Kai driekės saulėtekio aukso pašvaistės,
Uždengdamos juodą, užgesusį dangų –
Praverčiau aš savo gyvenimo angą,
Išklydau į niūrią, apmirusią žemę...

Drebėjo nuskaldytų medžių viršūnės,
Vaitodamas giriomis skrido pelėdų ūkimas,
Ir tolimo, tolimo varpo gaudimas,
Lyg pranašas, ragino ryto šventovėn...

Ant kardo pasviręs ir aš suklupau...
Iš mėlyno užmario didelė, didelė saulė pakilo –
Būtis ir palaima atbundančio šilo,
Gyvenimo mano nesenstanti motina...

Pakėliau į dangų sunertas rankas,
Krūtinėj, kaip kerpėtos pilys, sugriuvo dvejonės...
O Nemuno linkui jau ėjo, jau skubino žmonės –
Visuos horizontuos judėjo sugrįžtančių voros...

Aš juos pažinau.
Tai broliai ten žengė į plieskiančią aušrą,
Įveikę troškinančią naktį, numetę belaisvių drabužį, –
Tai jų ten giesmės ir girios aidėjo ir ūžė –
Jie nešė pasaulin savus viešpatavimo amžius
Ir amžinybę...

VELYKOMS

Kai mano Nemuno ledai išplaukia
Ir jo pakrančių karklai katinėliais pasipuošia –
Manoj tėvynėj dainos subanguoja
Ir pasakingųjų varpų giesmė suūžia...

Velykos,
Nulaužkite pražydusią karklynų šakelytę
Ir neškite į niūrų, pilką miestą,
Kur žvalgosi padangėn atsirėmę rūstūs kaminai,
Kur aš pro savo langus tematau vien artimų stogų
šypsojimąsi keistą...

Atneškite, ir aš regėsiu savo tėviškės gražumą –
Šventadienio laikų maldas gaudžiausias,
Žydrumą mėlyno dangaus viršuj tylių pušynų,
O gal ir Indijos pakrantes tolimąsias...

Kai mano Nemuno ledai išplaukia
Ir jo pakrančių karklai katinėliais pasipuošia –
Mano tėvynėj dainos subanguoja,
Sena Jeruzalės giesmė suūžia... –
Velykos!..

VAKARAS

Pro juodus debesis prasimušė rausva ugnis.
Diena, pabaigus vieną ratą amžinos kelionės,
Nuėjo rytdienon liepsnom liepsnot,
O vakaras į ūkanotą naktį brenda.

Gyvybė apmirė.
Tik girdis, kaip pakalnėj upė graužia akmenis,
Kaip už kalnų senasis kalvis kala kastuvus,
Kaip ant tamsių miškų juodi varnai dar kranksi.

Bet greit ir jie užmigs.
Bažnyčių varpinės seniai jau skelbė,
Kad šiandien paskutinis saulės spindulys užgeso,
Kad nebešvies kaip prarastasis rojus.

Lėtai artėja juodos valandos.
Rytoj bus rytas vėl, į dangų saulė vėl sugrįš...
Tiktai negrįš į savo gūžtą sudraskytas paukštis
Ir nepraskleis žiedų nulaužyti stiebeliai...

PAKALNIŲ DEBESYS

Pakalnes, lygumas ir klonius
Užklojo debesų kalnai.
Tarytumei viršukalnės saulėtos ir malonios
Bus neužmatomos ir nepasiekiamos jau amžinai.

Pavargę paukščiai neša gandą
Apie audrų skandinamus laivus.
Rūke paklydę piemenys avių neranda
Ir krypsta į saulėlydį vidudienis gairus.

Sunku dainuoti apie skausmą ir neviltį,
Norėčiau, kad mus laimintų šviesa,
Bet debesys dar nesiliauja kilti –
Pro langus smelkiasi drėgnumas ir tamsa.

Yra takai ir vieškeliai į Eldoradą,
Į saulę, į žvaigždes...
Tiktai naujų pasaulių atradėjai jų nerado –
Apako jie, užtikę aukso kalades.

Ir plinta tvaikas, sutemos ir barniai,
Ir tiesiami vingiuoti ir sukti keliai...
Danguen nenuskrenda šauksmai bedvasiai ir besparniai,
Į širdį ir sodus neskrieja spinduliai.

TOLIMOS ŠALYS

Sekundė po sekundės lekia
Į tolimas šalis,
Kur nėra pavasarių ir pievų žydinčių,
Kur saulė niekad neužklus.

Ateina kūdikiai į paupius ir pagirius,
Ateina nežinodami kančios
Ir neišgirdę amžinojo žodžio,
Kad žemėje esi tiktai svečiuos.

Gali suręst grytelę prie pušyno,
Gali pasistatyti pilį marių pakrašty –
Lakštingalos neamžinai giedos,
Neamžinai skambės aušra skaisti.

Namų sienojų kirvarpos sugrauzia,
Prakiurdo stogus rudenio lietus,
Palieka inkilus varnėnai
Ir lekia į nežinomus kraštus.

Šioj žemėj viskas miršta –
Berželiai, gluosniai ir jaunystė.
Skrudelę triūsančią sutrypia,
Ir šalty, ir kaitroj žiedai nuvysta.